

ת"פ 56499/01 - מדינת ישראל נגד עבד אלקרים אסמאעיל

בית משפט השלום בעכו

ת"פ 56499-01 מדינת ישראל נ' אסמאעיל
תיק חיזוני: 154530/2019

בפני כבוד השופט שושנה פינסוד-כהן
מדינת ישראל באמצעות שלוחת התייעות גליל
מאשימה
נגד
נאמם
ההחלטה
עבד אלקרים אסמאעיל ע"י ב"כ עווה"ד סאמר עבאס

1. החלטתי לבטל את הרשות הנאשם ולהטיל עליו צו של"צ בהיקף של 180 לצד התcheinות. להלן נימוקי:
 2. הנאשם הודה בביצוע **עבירה אiomim**- עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז- 1977.
 3. על פי עובדות כתוב האישום בהן הודה הנאשם, אזי ביום 8.4.19 בשעות הצהרים, התקשר הנאשם מהטלפון שלו לטלפון של המטלון ואיים עליו בamaro: "... **אליאס מרוצה? פיתרת אותו, פגעת לי בצרפת אליאס... עשית את שלך פיתרת אותו..** תזכיר מה שאני אומר לך אני אקרע אותו, אפרק אותו, פיתרת אותו..."
מספר דקות לאחר מכן התקשר הנאשם בשנית למטלון ואיים עליו בamaro: "...אתה מנתק לי בפנים... אתה פוגע לי בצרפת... אני מבטיח לך ימים בינויו, ישראל כמו כף היד מבטיח לך לראות אותו, אני מבטיח לך שאראה אותו... אני לא מניאק, אני מבטיח לך لأن תלך אני אראה אותו בכרמייאל, אני אגיע לפסתה, אני אשתח את הדם שלך, תזכיר, ימים יגידו... אני מבטיח לך אירק לך בפנים.. אני מבטיח לך لأن תלך ישראל קטנה מבטיח שתתחרט... איפה יש לך ללבכת? אתה לא תימלט ממני".
 4. לבקשת הסגנו, הורתה על עירית תסקירות שירות המבחן בעניינו של הנאשם, אשר בין היתר, יתיחס לשאלת הרשות הנאשם. בתסקירו מיום 14.2.22 עמד שירות המבחן על נטילת אחריות מלאה מצד הנאשם והבעת צער וחרטה על מעשיו. שירות המבחן עמד על קשייו של הנאשם למצוא תעסוקה כיום כנהג אוטובוס ועל הבעת אמפתיה חלקית כלפי נפגע העבריה. הנאשם לא ביטה נזקקות טיפולית ממשען כי מדובר באירוע חריג אשר אינו מופיע את דפוסי חיו. שירות המבחן ציין לזכותו של הנאשם, העדר קיומם של דפוסי חשיבה או התנהלות עברינית, כי אינו מקיים קשר עם חברה שולית לצד העובדה כי גדול במשפחה נורמטיבית וכי משקיעים מאמצים בתחום התעסוקתי על מנת לעמוד בציפיות בני משפחתו. שירות המבחן מצא, כי הנאשם נרתע מגורמי החוק ומהליך הפלילי המתנהל כנגדו והעריך כי הסיכון להישנות עבירות בעתיד ביחס לנאים הנהנו נמור. הומלץ

על הטלת צו של"צ בן 180 שעות לצד פיצוי סמלי למTELON, בהתחשב במצבו הכלכלי המוגבל של הנאשם.

- .5. באשר להרשות הנאשם, הומלץ על ידי שירות המבחן לשקל אפשרות של ביטול הרשותו בדיון בכך שלא לפגוע בעתידו המקצועית וה תעסוקתית, מהוותה עבورو חלקמשמעותי בדימויו העצמי, כשבRKע התרשםותו של שירות המבחן מנטיילת אחירות מלאה מצד הנאשם אורח חיים נורטטיבי, נעדר דפוסים עבריים באישיותו אשר העבירה אינה מופיענת את התנהלותו התקינה לצד הערכת סיכון נמוך להישנות הערים, כמו גם התרשומות של שירות המבחן כי הרשותו בדיון עלולה לפגוע בעתידו התעסוקתי כנוגג אוטובוס בחברה ציבורית.
- .6. הצדדים טענו לעונש בפניי.
- ה마שימה עותרת להטלה עונש צופה פני עתיד בנסיבות מיוחדות ביצהע העבירות על ידי הנאשם תוך שהנה טעונה למתחם עונש הולם הנע בין מאסר על תנאי ועד מאסר קצר שיכול וירוצה בעבודות שירות ביחס לעבירות אiomים קלות, כבעניינו.
- הסגור עותר לביטול הרשות הנאשם בנסיבות בהן מדובר במעידה של אדם נורטטיבי, נעדר עבר פלילי ועל מנת שלא לפגוע בעתידו המקצועית וה תעסוקתית, מהוותה עבورو חלק משמעותי בדימויו העצמי.
- .7. הסוגיה שבמחלוקה במקרה זה הינה שאלת הרשותה. הרשותו של אדם בפלילים בגין עבירה שביצע, היא דרך המלך המשרתת את מטרת ההליך הפלילי. לעניין זה ראה דבריה של כב' השופטת פרוקצ'יה בעפ"ד 5102/03 מדינת ישראל נ. קלין-
- "הרשות הפלילית של הנאשם שאשמו הוכחה ותוואותיה, הן מרכיב חיוני בהליך הפלילי; הן נועדו למצות את תכליותיו המגוונות: להעביר מסר של הרעתה היחיד והרבבים, ולשווות למעשה העבירה תוויית של מעשה פסול בעיני החברה, שגמול עונשי בצדיו. חברה המבקשת להפעיל את ההליך הפלילי בדרך אפקטיבית, שוויונית והוגנת, תתקשה להשלים עם גישה שיפוטית הפורתה נאים, חדשות לבקרים, מהרשותה פלילתית, אף שאחריותם הפלילית הוכחה. שהרי הרשות היא הביטוי השיפוטי לאחוריות הפלילית שהוכחה, ובludeיה נותרת קביעת האחוריות הפלילית חסра את החוליה الأخيرة, המוסיפה לה את המשמעות המשפטית הנורטטיבית הנדרשת."

- .8. יחד עם זאת, מצא המחוקק לנכון לאפשר סטייה מעקרון זה במקרים חריגים. המחוקק קבע, כי בסמכותו של בית המשפט שלא להרשיء הנאשם אם מצא כי ביצע עבירה, ראה סעיף 71(ב) לחוק העונשין, תש"ז-1977, סעיף 192א לחוק סדר הדין הפלילי, תש"ז-1977 המאפשר גם לבטל הרשותו של הנאשם אם יש מקום לתת צו של"צ, צו מבנן או התחייבות.

- .9. בעפ"פ לאופר נ. מדינת ישראל קובע בית המשפט העליון מבחן ליישומה של הוראת החוק המאפשר אי

הרשעה. יש לציין, כי מבחן זה מופיע בפסק הדין לאחר שבית המשפט העליון סוקר את הפסיקה שקדמה לו לעניין אי הרשעה, ובכלל זה מפנה גם להלכת כתב (ע"פ 2083/96 כתב נ. מדינת ישראל, פד"י נב (3) 337).

על פי המבחן בפסק"ד לאופר- " מקום שבנסיבות מיוחדות וחריגות עלול להויזר יחס בלתי סביר באורח קיצוני בין חשיבות ההרשעה לאינטראס הציבורי הכללי לבין עצמת הפגיעה בנאשם הצפואה מההרשעה, עשויה לקום הצדקה לעשות שימוש בסמכות השיפוטית של אי הרשעה". בפסק דין ממשיכה כב' השופטת פרוקצ'יה ומפרטת את השיקולים שיש לשקלם בבוא בהם"ש לישם מבחן זה.

.10. במקורה אשר בפניי, מוצאת אני כי מתקיימות נסיבות חריגות ומיעדרות אשר בעטיין עשוי להויזר יחס בלתי סביר באורח קיצוני בין חשיבות ההרשעה לאינטראס הציבורי הכללי לבין עצמת הפגיעה בנאשם הצפואה מההרשעה עד כי קמה הצדקה לעשות שימוש בסמכות השיפוטית של בית המשפט להימנע מהרשעה.

.11. ואמנם אין להקל ראש בעבירה אשר אותה ביצע הנאשם. לצד האמור, אין מוצאת כי ביצוע העבירה בנסיבות שבוצעה אינה נמנית על אותן עבירות אשר בגין לא ניתן לוויטר על עצם הרשעה. בפרט בנסיבות בהן התרשם בית המשפט, מהפנמת הפסול שבאישור החוקי ומהשגת תכילת העונשה וההילך המשפטי כפי שיורחוב להלן.

.12. הנאשם כבן 30, נשוי. מאז פיטוריו עובד בעבודות מזדמנות. הנאשם נעדר עבר פלילי, נטל אחריות מלאה והביע חרטה. הנאשם שב על הבעת חרטה גם במילתו האחזרונה בפני בית המשפט. הנאשם שיתף פעולה באופן מלא עם רשות החוק ורשות הרוחה. שירות המבחן התרשם כאמור מן הנאשם כאדם נעדר דפוסים ערביניים או אלימים מושרשים אשר לאורך חייו ניהל אורח חיים נורמטיבי ולמעשה יש לקבוע, כי זו לנאשם מעידה בחיו.

.13. תיק זה החל בראשיתו כהילך להסדר מותנה. כאשר לשיטת המאשימה, השמעת דברי האIOS הnn בנסיבות מקלות יחסית ולפיכך מלכתחילה כלל לא עטרה למסר בפועל (טייעוני המאשימה לעונש פר' מיום 22.2.22). הנסיבות אשר בהן הושמעו דברי האIOS על ידי הנאשם ואמנם אין להקל ראש בהן, הnn בעידנא דרישתא, ברקע פיטוריו של הנאשם והתחביבותיו הכלכליות. לשמעת דברי האIOS לא נלו עבירות נוספות. הנאשם הבין את הפסול שבמעשיו, הצעיר על שארע ובעקבות מעשייו לא ארע כל נזק.

.14. מנגד עמד שירות המבחן על קיומו של סיכון כי הרשעתו של הנאשם בדיון תפגע בעתידו התעסוקתי כנהג אוטובוס בחברה ציבורית. צוין על ידי שירות המבחן, כי השתלבותו של הנאשם במסגרת תעסוקה יציבה הנהג חלק בלתי נפרד מזהותו המקצועית ודימויו העצמי של הנאשם. כך שמעבר לנזק הכלכלי, הונח קיומו של נזק קונקרטי ממשמעותו יותר הכספי לנאשם אשר דימויו התעסוקתי נפגע זה מכבר ומתקשה הילכה למעשה להתייצב כלכלית במישור התעסוקתי מאז שפוטר, מזה כשלוש שנים.

.15. עוד יש לציין בהקשר זה את התרשומות של שירות המבחן מקיומו של סיכון נמוך להישנות העבירות. באשר

לכן, אין להתעלם מחלוף הזמן מאז ביצוע העבירות, כשלוש שנים במהלךו נטען הנשם הлик פלילי ותו乍ת הנזק עצמה מעצם חלוף הזמן והעובדה, כי לא מן הנמנע כי לכך הייתה השפעה על התיאצבותו של הנשם בשוק העבודה. כאשר מאז ועד היום לא נרשמה לחובת הנשם כל מעורבות פלילתית נוספת.

.16. במלול נסיבות העניין הוכח לטעמי, כי ההליך הפלילי השיג את מטרתו ובפרט בהיבט הרטעה האישית, מעצם ניהולו של ההליך המשפטי ומהחרים שבצדו בפרט ביחס למי אשר הונח לבית המשפט כי מנהל אורח חיים נורטימי ביתר מישורי החיים והוא לו מעידה בחיים.

.17. במלול נסיבותו של תיק זה, העובדה כי אינו נמנה על אותן עניינים בהם מצא בית המשפט כי לא ניתן לוותר על הרשות ומאייך התרשםותו של בית המשפט מעצם הפגיעה בנאש מעצם הרשותו לגרום לפיכך לנזק בלתי מידתי ביחס לעוצמת הפגיעה בערכיהם המוגנים ובנסיבות חריגות אלו יש להעדרי אי הרשותה בעניינה של הנשם על פני הרשותה.

.18. בחינת מלול נסיבותו של מקרה זה לאור הלכת **פס"ד לאופר**, מלמדת לטעמי כי האיזון בין האינטרסים הציבוריים שבהרשותה עם מלא החומרה אשר יש ליחס לפגיעה בערכיהם המוגנים, אל מול הפגיעה האישית בנאש, העוסה את כל אשר נדרש ממנו על ידי רשות החוק ושירות המבחן ועוצמת הפגיעה הצפואה מעצם הרשותו הנה רבה.

.19. גם בחינת מקרה זה לאור הלכת **פס"ד כתוב** מובילה לטעמי להטיהת הcpf לטובת אי הרשותו. משנוכחותי בקיומה של פגעה קונקרטית למשלו ידו של הנשם, מאז פיטורי, הרי כי עצמת הפגיעה בנאש הצפואה מעצם הרשותו, הנה מעבר לאיזון הנדרש.

.20. מעל הכל, הונח בפניי כי ההליך המשפטי השיג את מטרתו הן בהיבט הרטעה האישית והן בהיבט שיקומו של הנשם, אשר מנהל אורח חיים נורטימי ביתר מישורי החיים והוא לו מעידה בחיים, עברו נקי וברקע מעשי העבירה מצוקה אנושית נקודתית וחירגה בנוף חיים, ברקע פיטורי.

.21. לאור כל האמור, מוצאת אני כי יש להורות על ביטול הרשותו של הנשם בדיון ולהטיל עליו:

א. צו של"צ בהיקף של 180 שעות בהתאם לתוכנית של"צ שיגיש שירות המבחן.

שירות המבחן יגיש תוכנית של"צ בתוך 45 ימים.

ב. הנשם יצהיר על התcheinות כספית על סך 3,000 ₪ להמנע מלעbor עבירות איוומים בתוך שנה מהיום. אם לא יצהיר היום על התcheinות, יש לאסור אותו למשך 5 ימים.

זכות ערעור בתוך 45 ימים מהיום.

ניתנה היום, ד' ניסן תשפ"ב, 05 אפריל 2022, בהעדך
הצדדים.